

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide czimzendők
az előfizetést pénzek.
Hirdetések és nyilatko-
kölmények:

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Egész évre . 8 kor.
Félévre . 4 *
Negyedévre . 2 *
Egyes szám ára: 20 fill.

SOMOGYI ÚJSÁG

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide küldendő a lap
szellemi részét illető minden
közlemény.

Bármentetlen hirdetés-
ményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

MEGYEI és HELYI-ÉRDEKŰ VEGETÁRIUM HETILAP

A „Kaposvári Iparoskör” hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint egyszer: KEDDEN.

Felelős szerkesztő és kiadó: Poór Sándor.

A „Balaton halászati rész- vénytársaság.”

Hazánkban legújabb időben gomba módra teremnek azok a részvénytársaságok, melyeknek főcélja a meggazdagodási vágy és a nagy közönség rovására a legtöbb esetben nem csak csapásai lesznek az egyes vidéknek, hanem azon vidék lakosainak határozott romlására vannak.

Ilyen egy jeles, vagy talán elmondhatjuk, legjelesebb példány ezen részvénytársaságok között a „Balaton halászati részvénytársaság.” Tudja és érzi ezt a Balaton part vidékének nem csak kicsinye — nagyja, hanem minden ember, kit sorsa a szép Balaton parthoz visz.

Midőn ezelőtt pár évvel a Balaton kultusz napi renden volt, midőn a Balaton-parti vármegyék, sőt maga a magyar kormány kezdett ezereket

áldozni azért, hogy hazánkban ezen drága gyöngye, a Balaton tó, és annak üdítő vize az egész világ előtt ismertté, a magyar nemzet előtt pedig minél használhatóbbá tétessék, sok nagyhangú frazist olvastunk ezen balatoni kultusz előmozdítása, az ott alakítandó fürdők felvirágzása mellett. Reá mutattak sokan a vízásságokra, a bajokra, a melyek a teljes felvirágzás útjában állanak; adtak tanácsokat a baj orvoslására, megnevezték az orvosokat, a gyógyszerit, a mely ezen bajokon segíteni fog.

Nem akarunk jelenleg ezen bajok és ezek orvoslása felett vitalkozni, nem célunk feltárni minden sebet, mely még gyógyulatlan, ez alkalommal csak arra terjed felszólalásunk, a mely egyik legnagyobb rákfeneje a Balatonnak, a mely emésztli úgy a nagyközönséget, valamint a Balaton tó hasznosítását.

Nem nagy idővel ezelőtt egyik

napi lapban azt olvastuk, hogy a Balaton tóból pusztul a hal, sőt attól lehet félni, hogy végképpen kifog pusztulni; és daczára, hogy a vármegyék mindent elkövetnek a halászati érdekben, a zár-idő alatt lepecsételtetik a csónakokat, teljesen betiltják a halászatot, úgy annyira, hogy a parti megyék városainak piacán is kérdőre vonták a halárusokat: honnét szereztek be az árut? Még is mindennek daczára a zsidó halász bérlok kapzsiságán nem tudnak kifogni. De mennyivel másképpen lesz ez a közel jövőben, mert a balatoni halászatot egy urakból alakult halászati részvénytársaság veszi bérbe. Megnyugodtunk, sőt örültünk a lelkes biztatásnak.

Most midőn a nagy eredményt e terén elértük, midőn előttünk van a közjót ígérő, nagy szabású jövő, lássuk mennyivel jobb ez a múltnál.

Első sorban kivette Balaton partunk népének kezéből a megélhetést.

T Á R C S A.

Csak előre!

— A „Somogyi Újság” eredeti tárczája. —

Írta: Maróthi János.

Csige Nagy Pál uramat szörnyen bántotta az a nagyfontosságú gondolat, hogy mi módon lehetne leginkább meggazdagodni? Kétszáz forintja volt ugyan a városi hitelszövetkezet pénztárában, ennél többet azonban sehogyan se tudott megakartani. A mit társadagság munkájával keservesen megkeresett, az úgy élemt a háztartásban, hogy egy vörös rézkrajczar nem sok, de annyi se maradt belőle. Képezeiét tehát az a vágyakozás, melyet a kényelmes gondolkodás, de sőt végondus élet iránt elvette volt. Már azon tölte fejét, hogy majd neki felkerek a géptanús s ha az örökhé mozgó gépet nem is, de a kormányozható léghajót sikerül megalkotnia. Ezen kívül még sok találmányon gondolkodott, teszem azt, egy önműködő cipőpolírtató gépezetkezeten is, de a pusztá gondolatnál tovább egy lépéssel sem jutott.

Egyik barátja azonban szárnyát szegle magasba törő vágyainak, a mennyiben föl-

világosította, hogy a mi az ő szegény tanulatlan agyát foglalkoztatja, az egyszerűen kivihetetlen, miután oda roppant tudomány és veleszületett tehetség szükséges, hogy az ember találmányokkal gazdagítsa a világot.

Csige Nagy Pál uram elkéseredett és öklöbe szorított kezekkel fogott ismét a munkához.

Egy napon aztán fölvirult előtte a szép jövő reménye. Tetterő és jókedv szállott beléje és kizinczte ábrándjait, melyek hatalmas pénzes zsákok birhatásából állottak. Egy kopott cigányvajda művelte vele ezt a csodát, kivel a véletlen összehozta.

Az eset a következőképen történt.

Csige Nagy Pál uram az udvaron állt és azzal foglalkozkodott, hogy a beteg hordókról leütögette a rozsda abrancsokat. Egyszer csak beállt hozzá a szobán forgó cigány, maga után vonszolva egy ócska kötélre kötött sovány gebét. Eladásra kínálta.

Csige Nagy Pál uram szoba se akart állni a lécsiszarral, mert lóra soha ez életben nem volt szüksége. A dádé azonban erőszakoskodott és nagy szóbóssággal megparázta a ló, azaz helyesebben mondva a gebe eknyeit és ritka tulajdonságait.

— Vegye meg, tekintetes uram, — mondá végre könyörgő hangon, mikor látta, hogy Csige csak nehezen akar alkudni lépni.

Vegye meg, hisz olesón adom, és nem bánja meg a vásárt.

— Nem kell, ha mondom! riadt föl mérgesen a gazda.

— Pedig megvehetné, — sóhajtott a cigány, — mert százszorosan visszanyerné a pénzt rajta. Még talán meg is gazdagodhatik.

Ez az utolsó kifejezés megakadt Csige Nagy Pál fülében.

— Hogy érted? — kérde kíváncsian és odafordult a gebéhez, hogy kisse megpaskolja szügyét.

— Nagyon egyszerű az, tekintetes ur! Még a gyerek is megeselekedné.

— Gondolod?

— Tudom. Nem is kell hozzá nagy ész. Vegye meg no a „Csillagot”!

— Mi hasznát veszem neki? — felelt Csige. Hogyan gazdagodhatnék meg rajta, mi?

— Fölviszi Budapestre, oszt ott kiállítja a verseny győpres ha öt-hat ló közül a magáé futja körül legelőször a kiczirkalmazott rétet, hát akkor ezres bankókkal tömik meg a zsebét.

— Ne mondó? — ránta fejét hitetlenül Csige Nagy Pál. Azután hozzá tette:

— És ha az enyém utolsónak marad?

— Azért van ám ezse az embernek! Taplót tesz a fülebe, tuskét a farka alá s attól úgy szalad, mint a villám. No vegye meg hát!

— Nem szaporítom tovább a szót,

Az a nép, melynek még ősapái is a halászzal foglalkoztak, és ebből élt meg évszázadokon keresztül, az a nép, a mely más munkát nem tanult, mint a halászatot, következésképpen máshoz nem is ért, zsidó-bérlő idejében mindig megtudta keresni kenyerét; ma pedig a minimumnál is alább nyomott munkabér miatt maga és családja kenyerét megkeresni nem levén képes, nem dolgozik, és a rendes következtetés, a dologtalan renyhesség már is kopogtat ajtója előtt.

Ezen körülmény ugyan a balatoni halászati részvénytársaságnak nem okoz fejtájt, mert kiéhezett, kétségbeesett ember mindig akad még, aki bármilyen csekély bérért is dolgozik nála; a részvények meg azután, — és ez a fő cél, — sokkal nagyobb osztalékot juttatnak.

Az állam, a parti vármegyék mit csinálnak ezzel szemben? Semmit?! Sőt igen! Nem oly szigorúan, mint voltak a zsidó-bérlők idejében.

Most a részvénytársaság halászatot egész éven keresztül; mert hát egyik halfajnak egyik hónapban, a másiknak másik hónapban van az ivási ideje; így halászni törvény szerint mindig szabad. Nincsen is most lepecsételt halász hajó a Balaton parton: De minek is volna?! A részvénytársaság közgei tilos halat nem fognak meg tilos időben, sőt mikor belekerül is a hálóba, mert hiszen az is csak belekerül, azt kivesszik és visszadobják a Balatonba; hirdetik azután, hogy ez a halnak nem árt, — ezzel a hal csak szaporodik. Hogy a hálójuk stírúsége törvényes-e? Ezzel senki sem törődik.

Pedig hát a Balaton parti községekben a nép, minden halászat után zsák számra szedi össze a tilos időben fogott és vissza dobált döglött süllőt a

partokon. Nem is lehet ez másképpen; mert a süllő oly kényes hal faj, hogy ha hálóba és kézbe kerül, beledöglök. Hogy azután ez az összeszedett döglött süllő elfogyasztása mennyire egészséges eledel: ezt bírlják el az orvosok. Azt azonban tudjuk, hogy a süllő szaporodására nem valami előnyös.

De a kapzsiság kielégítésének vannak még más, jobb módjai is,

Csudálkozva láttuk, hogy a parti megyék városainak piacán, minő p. o. Kaposvár rt. város piacza is — balatoni jó halat venni nem lehet, mert nem árulnak. Az okát kutatuk, és kisért, hogy a »Balaton halászati részvénytársaság« a hal árát úgy fölemelte, hogy a Duna és Drávai halakkal nem bírja ki a versenyt, jobb fajta halat, pedig mint p. o. a fogas, nem is adnak itt el; azt elküldik a külföldnek. De minek is adnának?! Ha már a magyar haza termelte göbölőket megeszi a külföld, és ide haza csak a rossz marhát fogyaszthatjuk; mért ne lehetne ez így a hallal is, segített hát ezen a mi jeles részvénytársaságunk.

Mikor azután a balatoni fürdés kezdődött, a hal árát ismét emelték, hogy valahogyan elvehessék a szája izét a fürdővendégnek a halételtől.

De menjünk tovább.

A balatonparti fürdőző közönség szórakozni óhajt. Egyik fő szórakozása volt a horgászat.

A zsidó-bérlők ezt nem csak hogy nem ellenezték, sőt szívesen megengedték; egyedül az utóbbi években kértek egy korona horgászati díjat azoktól, akik e miatt náluk jelentkeztek, de ezt sem a maguk javára, hanem jótékony célokra. Aki pedig nem jelentkezett, vagy szeré-

nyebb anyagi viszonyok között volt, bizony nem fizetett semmit.

Mi történt most!...

A »balatoni halászati részvénytársaság« megirigyelte a közönség olcsó szórakozását, minden horgászni akaró fürdővendég részére öt korona horgászati díjat szabott ki önhatmulag, aki ezt meg nem fizeti, azt megföglják a parton cirkáló csendőrjei. Mert hát vannak ám ilyenek is,

Fonyód-fürdőtelepen magán öt csendőrt adott az állam a részvénytársaságnak; akiknek nincs más teendője, mint a halászokat és horgászokat lesni.

Valóban elfogja az embert a kaczagás, midőn látja a Balatonparton ólálkodó »hallesi« csendőröket:

Hát ennyire haladtunk?! Most már az állam közbiztonságára szervezett csendőrség ennyire »potya«?! Pedig hát annak fenntartása az államnak sok pénzbe kerül.

Okulva a jeles példán, ajánljuk az egyes szállóhegy birtokosoknak, hogy ezután ne fogadjanak hegy csőszöket; hanem hegygáspátrák kérésnek állami csendőrséget. Éppen olyan joggal meglehetik ők is. De hegybírónak országos képviselőt válasszanak ám!

Nagy nevű országos képviselők képezik a részvénytársaság igazgatóságát, is talán azért folynak a dolgok ennyire jól. Mert hát az országos képviselőnek mindenhez legjobb kell érteni, így bizonyára halászatához is ezek értenek legjobban.

De ne fejtessük tovább ezeket a dolgokat. Már ebből is levonhatjuk azt a szent igazságot, hogy a »balaton halászati részvénytársaság« sokkal rosszabb a zsidónál!!!!

Egyebekben ajánljuk ezen dolgokat a parti vármegyék hatóságainak szíves figyelmébe. Poór Sándor.

Csige Nagy Pál szemel fölcsillagot és rövid vonakodás után megvette ötven forintért a »Csillag«-ot, a melyért a gyepmester öt forintot se adott volna.

A cigányvajda még egy jó tanáccsal is szolgált az új lótulajdonosnak. Hogy tudni illik lássa el lovát valami hangzatos névvel, mert az is sokat határoz a budapesti versenyen.

Igy lett a ló neve: »Csak előre!«

Csige Nagy Pál uralm bekötötte lova négy lábát ronggyal, mint a hogy azt a versenylovak megkínálják és fölcsillalt vele Budapestre. A »Zöld Koszorú«-ban vett szállat.

Mindjárt az első napon szóba eredt a fogadósnál, kitől a versenyek felől kérték egyet mást.

A fogadós azt a véleményét táplálta, hogy Csige Nagy Pál tömött pénztárczával került föl Budapestre és itt nyereszkeskedni akar a versenyek alkalmával.

Ez okból történt, hogy megkérdezték tőle:

— Miért cipeli magával azt a gebét?

— Gebét? — hálótól föl méltatlankodva a kérdező. Biz azt nem nevezem gebének. Olyan ló az, uralm, hogy leveri versenytársait, ha heten is állnak vele egy sorban.

— Ugyan-ugyan! Tán szél ment a lábába, mi?

— Már az az én titkom, — felelő

mosolyogva Csige Nagy Pál és megtapogatta zsebében a tapló darabokat.

Nem azért volt a fogadós tiz esztendő budapesti adófizető polgar, hogy ezek után ne látta volna tisztán vendégének szándékát terveit. Tudta, hogy Csige Nagy Pál uralm valaki becsapta; de nem akarta őt ebben a tekintetben fölvilágosítani, mert még meg is haragudott volna érte.

Majd megmondják neki odakinn a gyepen, hogy a ló tulajdonképpen nem a »Csak előre«, hanem jómaga... Találja meg azt, a mit keresett.

Szörül-szóra úgy történt, miként azt a fogadós gondolta.

Csige Nagy Pál büszkén a önére-tesen vezette lovát az utca közepén és mikor kitűzött céljához ért, odalépett a pénztárhoz s két bilétát kért. Még azt is hozzatette, hogy:

— Egyet nekem, egyet meg ennek a paripának, itt ni!

A pénztáros ezt hallván, fölkel s azt felelte:

— Varjon.

Néhány percz múlva pedig visszatért, s hozott magával — egy rendőrt.

Nosza, lett nagy amulása Csige Nagy Pál uralmnak, mikor rendőr hivatalos hangon tudatta vele, hogy a község érdekében azonnal távozzék a pénztártól különben megtudja majd, mi is az a karhatalom?

Csige Nagy Pál dacosan ellenkezett:

Mert hogy ő éppen olyan állampolgár, mint akár a palatinus vagy a római pápa. Őt hagyják békén, ő futtatni akar, ő nyerni fog, ő...

A rendőr karonfogta és nagyot rántott rajta. Most már viszi, a miért mindjárt nem engedelmessékedett.

A ló busan kullogott utánuk.

Az uton aztán a közrend éber őre megmagyarázta emberünknek, hogy a lóversenyen csak nagy urak és méltóságok futtathatják lovaikat, szegény ember lovat nem engedik oda. Az jó a szántáshoz, teherhúzáshoz, tipráshoz.

Csige Nagy Pál uralm szomorúan ráta fejét a szavakra, hogy nem ez a rend, nem ez az igazság. Hanem hát mit is tehetne ellene? Semmit. Ha szegény vagy, fizess és hallgass!

A rendőrnek jó szíve volt, a mennyiben szabad utat engedett a pórul járt lótulajdonosnak, hogy menjen, a merre neki tetszik. Igaz, hogy ez az engedély egy koronájába került Csige Nagy Pálnak.

Haza tartott. Lehorgászott, gondolkodó föl ballagott lova után és idő körönként kidobált zsebeiből egy-egy darabka taplót, egy-egy tűskevirágot.

Azután nagyot sóhajtott és botjával hatalmasan végig vágott a büntelen ló hátán.

— Csak előre, te csudor gebe, csak előre!

Fürdő levél.

Tekintetes szerkesztő ur!

„All!... All!...“ így sóhajtott föl még a legöregebb férfi és asszonyi fürdő vendég is Fonyódon a múlt pénteken.

Ez volt hát a helyzet signaturája, ez volt a legkedvesebb hír az egész Balaton parton, mely lázba hozta nem csak az üdülő szalmaözegegy menyecs-kéket, de még a menni alig tudó, reumát ölni ide költözött öreg urakat és asszonyságokat is.

Mert hát képzelteti t. szerkesztő ur milyen örvendtes valami az a teli bundában nyaralóközönségnek, ha a novembernek is becsületére való északi hideg szél, mely már hat napon keresztül ijesztegette a fürdőző közönséget, végre megáll...

Volt is nagy öröm. nagy riadalom! Mindenki a Balatonhoz rohant, nézni vajjon nem fagyott-e be? Vagy nem vitte-e el vizét a nagy szél? És oh móri öröm!... Nem esett semmi baj.

Ki is derültek az előbb még szomorú arcok! Mindenkinek eszébe jutott a Balaton kedves vize, és már előre is kéjelegve érezte magát annak bársony ölében.

A fatalisták is elhallgattak jésztő jóslataikkal: mert voltak ám olyanok is, akik azt jóslták, hogy soha többé meleg nem lesz. Most azután jól kacagtunk jóslatuk fölött. Mert bizony olyan meleg lett, hogy még a legszomorodottabb szívű özegek szíve is fölolvadt és lángot fogott.

Ismeri-e t. szerkesztő ur a Balaton új specialitását? Ha nem ismeri elmagyarázom: úgy hívják, hogy:

»Hallesi.«

Olyan forma mint a csendőrl. De aligha az, mert puskája nincsen, csak egy fringia lóg az oldalán. Lakása a Balaton tő partja. Más vizeken nem tenyészik; egyedül a Balaton partján; mint a fogas hal, ez is csak egyedül a Balatonban terem, már t. i. a »patent fogas«, mert holmi utánzat, vagy jobban mondva »talmi fogas« más-hol is van.

Lehet, hogy ezen »hallesi« meg a csendőrnek az utánzata vagyis: »talmi csendőrl.«

Nagyon érdekes Isten teremtménye az, különösen akkor, mikor huzzák ki a Balatonból a hálával a halakat; leirom, hogy hogyan esik az meg.

Hát úgy, hogy a halászok bekerítenek egy nagy darab Balatont hálával, hogy a hal vissza ne mehessen: mikor azután az így kelepcrebe került szegény pára halak kénytelenek a száraz föld felé menekülni, előugrik a bokorból a »hallesi« kirántja fringiját, ettől azután a halak úgy megijednek, hogy hanyat homlok rohannak vissza a hálába; és másnap már »zónáznak« Bécs felé.

Mert hát oda küldik ám őket a

nagy bécsi magyar, a Luéger uraság asztalára.

De jó is van ez így, a hal nagyon nehéz eledel, hátba megnyomná a magyar ember gyomrát, nyomja meg inkább a bécsi németét; eleget megnyomatta az már a mienket; legalább visszaadjuk neki a kölcsönt!!!

Jaj! Engedelmet kérek hiszen én fürdő levelet ígertem, és holmi természetrajzi fejtegetésbe bocsátkoztam.

De nem csoda, mert a fürdőről igen keveset mondhatok!!

Ez igen prózai dolog!...

Egy kádba fürdik embere, asszonya, És csudák csudája! A féltékenységgé mégis a száraz földön születik, leginkább a fiatal férjek kebelében.

No de most sietek fürdeni, majd legközelebb többet.

Tiszteelője

egy fürdőző.

H I R E K.

— Előfizetési felhívás. Tisztelettel felkérjük lapunk t. olvasó közönségét, hogy a kiknek előfizetésük e hó végével lejárt, azt megújítani szívesen legyenek ne hogy a lap küldésében akadályok merüljenek fel. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Kitűnő tisztelettel:

a „SOMOGYI UJSÁG“

kiadó hivatala.

— Jótékonykezű mükedvelő gyermek előadás volt f. hó 15-én vasárnap délután 3 órakor. Pick Béla írta: »Jó tettetért jót várj« című darabot játszottak el 9—13 éves fiúk, leányok a sétatéri arenában. A kis mükedvelők minden igyekeztüket, latba vetették, hogy szerepüknek megfeleljenek. Egyik-másik nem várt ügyességgel mozgott. Habersfeld Hugó adta az engedelmes leleményes fiút, Svarcz Józsa a jó testvért, Hajdu Ottó, Svarcz Frida, Szilágyi és Komáromy Károly is megfelelt a nekik jutott szerepekben; különösen az utóbbi ügyesen adta a bamba, de tisztességet tudó kocsiat. A jövődelem leszámítva a költségeket, mintegy 80 korona, a helybeli jótékony rögegyetek pénztárába folyt be.

— Foglárón jelenleg Dobó Sándor színiigazgató működik társulatával. Az előadásokat meglehetősen számú közönség látogatta. Dobó egyúttal Siófokon is tart előadásokat.

— A kaposvári iparos ifjak önképző egylete által f. évi június hó 3-án a »Csere« erdőben rendezett jubiliumon a következő felü fizetések történtek: Fazold János (Pécs), Golobics Márton, Hudcz József, Pete Lajos, Polányi Lajosné, Szabados Imre, Szabó József 2—2 kor, Enk János 1 kor, 60 filler, Fenyvesi Béla, Légr József, Vörös Sándor 1—1 kor, Görtner László, Rozner István, 60 filler, Déra István, Gross Miklós, Horváth József, Pados Viktor, Piriti Lajos, Tarcsón János, Schönman Jenő 40—40 filler. Odapács István 16 filler. Fogadják a szíves felüfizetők ezuttal is a rendezőség halás köszönetét.

— Hymen. Ligeti Pál és Kundler Róza jegyesek.

— Vasutasok öröme. Nemrég közöltük azt a hírt, hogy a ministeriumban a vasuti hivatalnokok fizetésének rendezését tervezik. Sőt a fővárosi lapok közölték is egy, állítólag a ministerium által készített tervezetet, a mely szerint a fizetésrendezés keresztül volna viendő. A tervezet szerint minden egyes hivatalnok tetemes fizetésemelésben részesülne, miért is annak megvalósulását a szegény vasutasok szívesen várják. De úgy látszik, igen sok akadálya van annak, hogy a minister tervét végrehajthassa, mert legutóbb közétette, hogy a jövő év január 1-étől kezdve addig is, míg a fizetésrendezés ügye véglegesen el nem dől, minden nőten hivatalnok fizetésének 10%-át, minden családos hivatalnok pedig fizetésének 15%-át kapja pótlékul. Az e célra szükséges összeget a minister a jövő évi költségvetésébe már be is fogja állítani. A ministernek ez a rendelkezése a vasuti hivatalnokok körében érthető örömet okozott.

— Aggházy Gyula hírneves festő hazánkba Budapestről ságora Kacsóh Pál jegyző vendég szerető házánál Nagy-Bajomban időzik népies alakokról és mozzanatokról tanulmányokat fest. Az aratással foglalkozó földművesektől hemzseg a dus kalászos mező, a hol a magyar festőművész igazán a legszebb népies tanulmányokat festheti.

— A múlt heti valóban őszi időjárást a legnagyobb kánikulai hőség váltotta fel. A rekkenő hőség elől a közönség nagyrészt Fonyódra rándul, de a kinek módja nem engedi, az meglelésszik a sétatér melletti uszodával is. A hőmérséklet állandóan 32—36 C° volt.

— Kinematograf. A Ferencz József szálloda éttermében a nálunk már tavai is megfordult kinematografos újból mutogatja a mozgó fényképeket. A rennesi pör, a délafrikai bur háború képeit is felvette a műsor közé és úgy látszik, egész jó üzletet csinál, mert a nagy étterem naponta tele van vendégekkel.

— Új adóhivatal. A pénzügyminister, mint már irtuk, még e hó folyamán a kaposvári pénzügyigazgatóság területén, L. Tóiban adóhivatalt állít fel, mely f. évi aug. 1-én kezd meg működését. Az új adóhivatal kerületébe a következő községek fognak tartozni: Jaád, Edde, Balaton-Csehi, Osztopán, Gamás, Boglár, Falu-Szemes, Látvány, Ordas, Lelle, Öszöd, Szőlős-Györök, Tótygyugy, Visz, Kis-Lak, Tur, Buzsák, Kisberény, Lengyeltóti, Pamuk, Öreglak, Somogyvár, Táska, Vámos, Varjaskér, Tó-Szent-Pál.

— Pályázat. A kaposvári áll. főgymnasiumban a megüresedett rendes iskolaszolgái állomásra pályázatot hirdet a nmlt. kulturministerium. Az orvosi, erkölcsi és születési bizonyítvánnyal felszerelt a székesfehérvári tankerületi kir. főigazgatósághoz címzett folyamodványokat f. évi július hó 25-ikéig kell beadni a kaposvári áll. főgymnasium igazgatóságához, a hol a pályázati hirdetés is betekinthező.

— Gyászrovat. Özv. Szigeth Nándorné szül. Borsody Izabella a maga, mint leánya Mártha, valamint a kiterjedt rokonság nevében is mély fájdalommal jelenti a felejtethetlen legjobb férjnek és drága édes atyának Szigeth Nándor kaposvári kir. aljárásbírnak élete 32-ik, boldog házasságának 4-ik évében történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei folyó hó 13-án délelőtti 10 órakor fognak az alsó-városi sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szent mise-áldozat pedig ugyanaznap reggeli 1/8 órakor fog a Mindenhatóknak bemutatni. Szegzárd, 1900. július 11-én. Áldás és örök béke lengjen a drága kedves halott hamvai felett!

— Margit crém. Kevés hölgy van az országban, ki a Földes Kelemen híres aradi gyógyszerész ezen kiváló arczkenőcsét ne ismerné. Ugyanis az összes szépítő

szerek között a Margit créme örvend a legnagyobb kelendőségnek, mert teljesen ártalmatlan, sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz, a bőr mindennemű tisztatlanságát sepi, pattanást, stb. néhány nap alatt eltávolítja és az arcot széppé, üdévé varázsolja. Nagy tégely 2, kicsi 1 korona. Kapható a készítőnél és minden gyógyszer-tárban. Utánzatoktól óvakodjunk.

CSARNOK.

Őszi kép.

Hegytetőn ülök. Hátam mögött fiatal erdő. Előttem, meredek oldal, mely itt-ott sárgás árvalány füvel van benőve távolabb, hol kopaszon áll, melyen a föld látható. Alant a völgyben nagy szálhas búkk-tölgy erdő.

Október eleje. A fák kezdik hullatni leveleiket. Egynemelyiken alig látszik meg az, míg mások már felét elvesztették. A nagy fák tövére, az alibokrok is sárgás, egymásról egészen elütő, színpompában hajlanak uraik lábaihoz. Az egész felülről lenézve, — amint tekintetünk átfogja a hegygerincekre támaszkodó erdőt — gyönyörű panorámát nyújt.

Csend van. Elandalító, mély csend, még a levelek zörgése is meghallatszik. Közlemben egy feketéről mozgolódása uti meg fülemet, tova száll és fűtőjével távolabbi társát kelti fel, mindketten ujjongva tűnnek el. Nem messze a kicsiny fák ágain szarkák kerepelnek. Egyszerre meggondolják magukat és egyenként, görbe vonalukat téve meg a levegőben, gondtalanul haladnak el mellettem. Foly. közöttük a beszéd, valószínűleg valamely családi eseményről értekeznek, mely nem nyerte meg tetszésüket; mert megjegyzem nagy pletykák. Reám sem hederítenek. Ugy látszik nem tisztelik meg bennem egyikét a mindenség urának. Fenn a magasban két daru repül. Lassu mozgásukon és bus hangjukon kierzik a meggondolás és a magány, mellettem levő bokorból egy róka átsiklik a tulso erdőbe. Lelapul mint a tolvaj, ki nem szereti, ha meglátják és örül, hogy megmenekülhetett. Távol az oldal lapján, egy nyul halad át, melyet a pásztor kutyája vert fel, minek a pásztor ura, ha megtudná, hogy ily vadász passzióknak hódol, bizonyosan nem nagyon örülne. Csak az a szerencse, hogy ezt nem kötik az orrára.

Igy tovább. Az erdő, ősszel, mind más és más titkat árulja el előttünk, halálból azért, hogy felkeressük.

Nem sokára megvaltozik a kép. A távolból riótes, szakgatott feihő tűnik fel, azt egy másik követi, előbb lassan, azután sebesebben haladva, csinája egyik-másikának az utat. Egy-egy nehéz viaszepp hull alá, mely megszaporodván, kis záport önt a szomszagos földre és megáztatja annak felszínét. Az csak rövid ideig tart. Az összes sereglett felhőket szétveri a lengedező szél, mely mind erősebbé válik. Távolból villámok cikáznak és a dörgés elhaló moraja hallatszik, jelezve az iranyt, merre a rög-tönzött fergeteg elvonult. Kiderült egy perczre; de a szél nem hagy alább, mind nagyobb tömegeket bocsát. A szélvihar egészen erejével kitör. Alant a völgyben fekevesatellen száguld át a magas tölggyek, a szil és hársak koronáin. A nyár, ki csak vendég gyanánt jelenik meg a többi szál-fák közarszágaiban és a vendégjog adta előnyöket kihasználva, hatalmas sudaragakat bocsátott az égnek, eleinte csak tréfának veszi a dolgot, mert bizik a vendégjog hatáimában. De ez csak cserben hagyja. Ujabb meg újabb rohamok megbénítják karjait, lábait, ő mind csak azt kiáltja: En csak vendég vagyok! Mit sem használ. Egy még vehemesebb támadás kettő tőri derekát és halálra sebezve, nagy zajjal hu-

a földre. A vihar tovább tart. Zug bug mindenütt. A szabadjára eresztett elem nem ösmer akadályokat. Ágak, galyak és a levelek halmaza úgy röpöködnék a légben, mintha csak a cselből lettek volna kiküldve.

Ezen általános chaosban, midőn össze zavarodik, midőn a rendes — a megszo-kottnak ép ellenkezője történik félelem szállja meg az erdő lakóit. Minden biztos hely, menedék után lát.

A nyul még összebb huzza magát fekhelyében, melyet a szél irányának ellenében keres. A róka besompolygott föld alatti lakába. A kis madarak a bokrok alján húzódnak meg. A vadgalamb és a gerlepár, a fák tetejéről, védett helyen, az alsóbb ágak között talál menedéket. Félelmükben egymáshoz simulnak. Testükkel egymást fedik a veszély ellen; ha lehet — ellenkező esetben, hogy együtt pusztuljanak. Csak a szemtelen szarka kerepel tovább, mintha semmi sem történt volna; míg az ölyv megmarad a magas fák csonka koronáján, mint igazi ragadozó madár dörmögve: En csak kitarok! Kettőjükre nem hatott az elterjedt pánik és felindulás. Az egyikre daczból, a másikra haszontalanságból.

Magam valék a harmadik. Ki kitarot-tam az elemek ezen csatájában. Csak nekem könnyebb volt a sorom, mer messziről, a hegynék gerinczéről néztem a harcz lefo-lyását, mely a völgyben dult. A felsőmbe beburkolozva, védtem magam a szél kikapá-sai ellen és vártam végét.

Midőn az bekövetkezett és az ujra feltűnő nap sugarainál, mely az egész tájat bevilágítja, láttam a pusztulást, rombolást, melyet a vihar okozott. A koronájától meg-fosztott szálerdőt, megtisztulva, megtördelt, eléktenített ágaival — komoran, csupa-szon, mely megszágyenülve, elősmerő legye-zője fönnsőbbiségét, mert kénytelen vala, mintha mondaná: En megtettem a maga-mét csak a tulerőnek engedtem elgondol-lám, mily fenséges szép voltál csak most is mily nyomorulttá lettél ily rövid idő alatt.

A mi napjainkban is sokan nagyra

törnek, azt képzeli, hogy nincsen a mi megakadályozza az akarat érvényülését; nem számítanak a beálló viharra, mely jöhet és eljön, mert az anyag folyton kép-ződik hozzá: és akkor vége minden emberi számításnak.

Fényképészeti készülékek.

Legújabb kiállítású könnyű film kamarák igen alkalmasak utazásra. Leg-jobb kézi kamarák kombinálhatók film és lemezekre ugyszinte nagy választék legújabb szerkezetű

lemez- kézi és állványos kamarákból

Éppen most jelent meg az 1900. évi árjegyzék számos illusztrációval tartalmazza az összes szakba vágó és raktáron levő fényképészeti cikkeket. Kivonatra árjegyzéket ingyen küldünk.

WACHTL és TÁRSA.

Budapest, IV. Régi Posta-utca 4.

Szenásy, Hoffmann és Társa

párisi és lyoni selyemgyári raktára Budapest IV., Bécsi-utca 4. Raktárunkban található a legszebb és legnagyobb választék divatos selymekből, csipkék és szalagok, valamint gyöngytülldiszek pointlace-ruhák és pointce-kelmékből. Fekete, fehér és színes sely em-kelmék 85 krtól 14 frtig. Foulard- Pongis és Satin-Liberty- selymek 65 krtól kezdve Angol mosóselyem 80 cm. szélességben 1.25 krtól kezdve. Mintákkal kivonatra készséggel szolgálunk.

Hirdetmény.

A I. a. dijszabály szerint (haláleseti tőkebiztosítás évi nyereség-felosztással) biztosítottak, kiknek szerződése 1900. év végével érvényben állottak,

az évi díj 10%-át kapják osztalékul.

Az V. P. és V. a. P. (vegyes tőkebiztosítás 3 évi nyereség-részzsel egybekötött) dijszabály szerint biztosítottak 1896-ik évben megnyitott csoportjára

az évi díj 68 $\frac{2}{3}$ %-a esik osztalékul.

Említett osztalékok 1900. október hó 1-éig azon képviselőse-geinknél vehetők fel, melyeknél a díjfizetés eszközöltetett. A bizto-sítottak által fenti időpontig fel nem vett osztalékok a biztosított tőkék emelésére fordíttanak.

A Foncière pesti biztosító intézet igazgatósága.